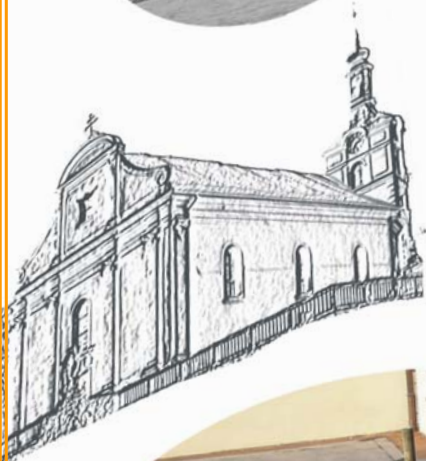

SPOLEČNOU
CESTOU

ZÁŘÍ 2005

Editorial	2
Kolínské setkání mládeže se svatým Otcem	
Promluva Benedikta XVI. na sobotní Vigilii SDM	2
Kolínské zmatení jazyků.....	6
Zpráva o nalezení kroniky	9
Kapitoly z církevního práva	
Církevní tresty.....	10
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	12
Anketa	
Polovina prvňáků v náboženství.....	13
Stránka dětem, mládeži	
Hádanky, soutěž.....	15
Příspěvky ze života farnosti	
Slavoňov 2005.....	18
Tábor Rudíkov	19
Pout'ový táborák.....	23
Slavnost ve Křtěnově.....	24
Pěší pout' na Velehrad.....	25
Žďár nad Sázavou.....	25
Letecký den	26
Ekonomická farní rada.....	27
Příprava na přijetí svátosti biřmování	28
Ze života farnosti	
Svátosti a svátostiny	30
Rozvrh hodin náboženství ve školním roce 2005/06	30

Milí farníci a farnice,

tentokrát bude moje úvodní slovo velmi krátké. Chci říci: nevstoupili jsme jen do nového školního roku, ale současně jsme vstoupili do nové etapy života naší farnosti. Pomalu končí opravy vnějšího pláště farního kostela sv. Vavřince. Před námi je čas bilancování. Ale nejen to. Během farního dne sice uslyšíme mnoho informací, mnoho čísel, která nám ukáží, jak velké dílo jsme společnými silami vykonali; bylo by však škoda tímto výčtem skončit. Zůstává nám vnitřek kostela. A právě ono „zvnějšku“ a „zevnitř“ bylo velkým tématem promluvy Benedikta XVI. během vigilie Světového setkání mládeže. Nechme se znovu oslovit papežovou výzvou a přijmeme pozvání k vnitřní pouti - k adoraci. Jako váš kněz se celou vroucností a silou modlím za to, aby vás co nejvíce přijalo toto pozvání zcela osobně a abyste se bezodkladně vydali na novou cestu.

Ze srdce žehná P. Roman Strossa, farář

Ježíš nás zve nás na vnitřní pout', která se nazývá adorace
20. 8. 2005

Promluva Benedikta XVI. na sobotní Vigilii SDM - Marienfeld - 20:30 hod.

Drazí mladí!

Na pouti s tajemnými Králi z Východu jsme dospěli k okamžiku, který sv. Matouš ve svém evangeliu popisuje takto: „Vešli do domu (nad kterým se hvězda zastavila) a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem a klaněli se mu“ (Mt 2,11). Vnější cesta oněch mužů končila. Dorazili k cíli. V té chvíli ale pro ně začíná nová cesta, vnitřní pout', která změní celý jejich život. Určitě si totiž představovali toho nově narozeného Krále úplně jinak. Zastavili se dokonce v Jeruzalémě, aby získali u místního krále zprávy o onom zaslíbeném Králi, který se narodil. Věděli, že svět je v nepořádku, proto bylo jejich srdce plné neklidu. Byli si jisti, že Bůh existuje a že je to Bůh spravedlivý a dobrotivý. A snad zaslechli také něco o velkých proroctvích, jimiž izraelští proroci ohlašovali Krále, který má být ve vnitřním souladu s Bohem a který má jeho jménem a s jeho pomocí obnovit řád světa. Vydali se na cestu, aby našli tohoto Krále, z hloubi srdce hledali právo a spravedlnost, která měla přijít od Boha, a chtěli tomu Králi sloužit, poklonit se u jeho nohou, a v jeho službě se osobně podílet na obnově světa. Patřili mezi ty lidi, kteří „hladoví a žízni po spravedlnosti“ (Mt 5,6). Tímto hladem a touto žízni se nechali vést po dobu své pouti – stali se poutníky hledajícími spravedlnost, kterou očekávali od Boha, aby se mohli nabídnout do jejich služeb.

Přestože je jiní lidé, ti kteří zůstali doma, možná považovali za utopisty a snílky, byli ve skutečnosti osobami s nohama na zemi a věděli, že kdo chce změnit svět musí mít moc. Proto nemohli hledat zaslíbené dítě nikde jinde, než v královském paláci. Nyní se ale sklánějí před dítětem chudých lidí a velmi brzy se mají dozvědět, že Herodes – ten Král, u kterého se sami zastavili – bude svou mocí ukládat o jeho život a že rodině nezbyde nic jiného než útek a vyhnanství. Nový Král, před kterým padli na zem a klaněli se mu, se velmi lišil od jejich očekávání. Dozvěděli se tedy, že Bůh je jiný, než si ho obvykle představujeme. Tady začala jejich vnitřní cesta. Začala právě v té chvíli, kdy padli na zem před tímto dítětem a poznali v něm přislíbeného Krále. Tato radostná gesta se teprve měla dotknout jejich nitra.

Museli změnit své představy o moci, o Bohu a o člověku, a spolu s tím také změnit sebe sama. Nyní viděli, že Boží moc je jiná než moc mocných tohoto světa. Způsob, jakým Bůh jedná, je jiný, než si představujeme i jiný než se ho snažíme podsouvat Jemu. Bůh se v našem světě nesnaží konkurovat pozemským formám moci. Nepřidává svá rozdělení k jiným rozdělením. Ježíšovi v Olivové zahradě Bůh neposílá dvanáct legií andělů, aby mu pomohli (srv. Mt 26,53). Proti halasně a svévolné moci tohoto světa staví bezbrannou moc lásky, která se na Kříži – a pak vždy znovu v běhu dějin – stává obětí, a přece tvoří nové věci, božské, jež se staví na odpor nespravedlnosti a nastolují Boží Království. **Bůh je jiný – to je to, co nyní poznávají. A znamená to, že se teď i oni sami musejí stát jinými, musejí se učit Božímu stylu.**

Přišli, aby se dali do služeb tohoto Krále, aby se ve svém kralování inspirovali jeho vládou. To byl význam jejich pocty, jejich klanění. K tomu patřily i jejich dary – zlato, kadidlo a myrha – dary, jaké se přinášely Králi, který byl považován za božského. Klanění tedy cosi obsahuje a patří k němu také darování. Skrze tento projev úcty, chtěli oni muži z Východu uznat dítě za svého Krále a dát mu k dispozici svou vlastní moc a své schopnosti – a v tom byli jistě na správné cestě. Chtěli mu sloužit a následovat ho, a tak spolu s ním sloužit dobru a spravedlnosti na světě. V tom měli pravdu. Nyní se ale musí učit, že toho nemohou dosáhnout jednoduše tak, že budou ze shora, z trůnu, vydávat rozkazy. Nyní se musí učit dávat sebe sama – žádný menší dar by tomuto Králi nestačil. Nyní se musí učit, že jejich životy mají být v souladu s tímto božským způsobem vykonávání moci, se způsobem bytí, který je vlastní Bohu. Musí se stávat lidmi pravdy, spravedlnosti, dobroty, odpuštění a milosrdenství. Nebudou se už ptát: K čemu mi tohle může být? Nýbrž budou se ptát: Jak já mohu sloužit Boží přítomnosti ve světě? Musí se učit ztrácet svůj život, a tak jej znovu nalézat. Potom co opustili Jeruzalém musí zůstat na cestě, kterou před nimi vyznačil pravý Král, následovat Krista.

XX.
Weltjugendtag
Köln 2005

Milí přátelé, ptáme se, co to všechno pro nás znamená. Protože to, co jsme právě řekli o odlišné přirozenosti Boha, který má orientovat náš život, zní sice krásně, ale zůstává to neurčité a mlhavé. Proto nám Bůh dal příklady. Králové z Východu jsou jen prvními v dlouhém zástupu mužů a žen, kteří svým životem nepřestávali vyhlížet Boží hvězdu, kterou hledali, toho Boha, který nám, lidským bytostem, je nablízku a ukazuje nám cestu. Je to velký zástup svatých – známých i neznámých – skrze něž Pán před námi v dějinách otevírá evangelium a listuje jeho stranami; a to se děje i nyní. V jejich životech se jako ve velké ilustrované knize odhaluje bohatství evangelia. Oni jsou světelnou brázdou Boží, kterou on sám v dějinách vyznačil a stále vyznačuje. Můj ctihodný předchůdce Papež Jan Pavel II. blahorečil a svatořečil velký zástup osobností z dávných i nedávných dob. Na těchto postavách nám chtěl ukázat, jak být křesťany, jak správně vést vlastní život – abychom žili Božím způsobem. Blahoslavení a svatí byli osobami, které nehledali zarputile vlastní štěstí, ale chtěli prostě dávat sebe sama, protože byli zasaženi Kristovým světlem. A tak nám ukazují cestu ke štěstí, ukazují, jak se stát opravdu lidskými osobami. Právě oni byli pravými reformátory v kolísavém běhu dějin, které mnohokrát pozvedaly (dějiny) z temných údolí; z oněch proláklín, jež stále znovu hrozí pádem; právě oni je vždy znovu osvěcovali, když bylo potřeba, aby umožnili přijmout – mnohdy i v bolesti – slovo, které Bůh vyslovil na konci svého stvořitelského díla: „A bylo to dobré“. Stačí vzpomenout na postavy jako svatý Benedikt, svatý František z Assisi, svatá Terezie z Ávily, svatý Ignác z Loyoly, svatý Karel Boromejský, na zakladatele řeholních řádů z 19. století, kteří podporovali a udávali směr sociálnímu hnutí, nebo na světce naší doby – Maxmiliána Kolbeho, Editu Steinovou, Matku Terezu nebo Otce Pia. Když se zamýšlíme nad těmito postavami, učíme se, co znamená „klanět se“, a co znamená žít podle měřítka betlémského dítěte, podle měřítka Ježíše Krista a samotného Boha.

Na těchto postavách nám chtěl ukázat, jak být křesťany, jak správně vést vlastní život – abychom žili Božím způsobem. Blahoslavení a svatí byli osobami, které nehledali zarputile vlastní štěstí, ale chtěli prostě dávat sebe sama, protože byli zasaženi Kristovým světlem. A tak nám ukazují cestu ke štěstí, ukazují, jak se stát opravdu lidskými osobami. Právě oni byli pravými reformátory v kolísavém běhu dějin, které mnohokrát pozvedaly (dějiny) z temných údolí; z oněch proláklín, jež stále znovu hrozí pádem; právě oni je vždy znovu osvěcovali, když bylo potřeba, aby umožnili přijmout – mnohdy i v bolesti – slovo, které Bůh vyslovil na konci svého stvořitelského díla: „A bylo to dobré“. Stačí vzpomenout na postavy jako svatý Benedikt, svatý František z Assisi, svatá Terezie z Ávily, svatý Ignác z Loyoly, svatý Karel Boromejský, na zakladatele řeholních řádů z 19. století, kteří podporovali a udávali směr sociálnímu hnutí, nebo na světce naší doby – Maxmiliána Kolbeho, Editu Steinovou, Matku Terezu nebo Otce Pia. Když se zamýšlíme nad těmito postavami, učíme se, co znamená „klanět se“, a co znamená žít podle měřítka betlémského dítěte, podle měřítka Ježíše Krista a samotného Boha.

Svatí, jak jsme řekli, jsou pravými reformátory. Nyní bych to chtěl vyjádřit ještě radikálněji: jedině od svatých, jedině od Boha přichází pravá revoluce, podstatná změna světa. V minulém století jsme zažili revoluce, jejichž společným programem bylo nečekat už nic od Boha, vzít osud světa zcela do vlastních rukou. A tak se stalo, jak jsme viděli, že se lidská a částečná hlediska stala absolutním měřítkem orientace. Absolutizace toho, co není absolutní, nýbrž relativní se nazývá totalitarismus. Neosvobozuje člověka, naopak bere mu jeho důstojnost a zotročuje ho. Svět nemohou zachránit ideologie, ale jedině obrácení k živému Bohu, který je naším Stvořitelem, zárukou naší svobody, zárukou toho, co je opravdu dobré a pravdivé. Pravá revoluce spočívá jedině v radikálním obrácení k Bohu, který je měřítkem spravedlnosti a zároveň je věčnou láskou. Co jiného než láska by nás mohlo zachránit?

Milí přátelé! Dovolte mi dodat ještě dvě krátké myšlenky. O Bohu mluví leckdo; ve jménu Božím se hlásá i nenávist a páchá násilí. Proto je důležité objevovat pravou Boží tvář. Králové z Východu ji našli, když padli na zem před dítětem v Betlémě. „Kdo vidí mě, vidí Otce,“ říkal Ježíš Filipovi (Jan 14,9). V Ježíši Kristu, který dovolil, aby jeho srdce bylo kvůli nám probodeno, v Něm se ukázala pravá tvář Boha. Budeme ho následovat spolu s velkým zástupem těch, kdo nás předešli. A tak půjdeme po správné cestě.

Znamená to, že si nekonstruujeme nějakého soukromého Boha, soukromého Ježíše, ale věříme, že se klaníme před Ježíšem, kterého nám ukazují Posvátná Písma a který se zjevuje jako živý ve velkém zástupu věřících, zvaném Církev; je stále s námi a zároveň vždy před námi. Církev můžeme hodně kritizovat. Víme o tom a řekl nám o tom i samotný Pán: církev je síť s dobrými rybami i se špatnými rybami, pole, na němž roste pšenice i plevel. Papež Jan Pavel II., který nám v mnoha blahoslavených a svatých ukazoval pravou tvář církve, také neváhal požádat o odpuštění za to, co špatného se stalo v dějinách kvůli jednání a slovům lidí církve. Tak i nám ukazuje náš pravý obraz a povzbuzuje nás, abychom se - se všemi svými nedokonalostmi a slabostmi - připojili k průvodu svatých, který má počátek ve Třech Králich z Východu. Konec konců skutečnost, že v církvi existuje i plevel je utěšující. Díky tomu můžeme navzdory všem svým nedokonalostem doufat, že stále ještě následujeme Ježíše, který povolal právě hříšníky. **Církev je jako lidská rodina, ale zároveň je také velkou rodinou Boží, skrze kterou On vytváří prostor společenství a jednoty napříč všemi kontinenty, kulturami a národy. Proto se radujeme z toho, že patříme k této velké rodině; radujeme se, že máme bratry a přátele po celém světě.** Právě tady v Kolíně zakoušíme, jak je pěkné patřit k rodině široké jako svět, která zahrnuje nebe a zemi, minulost, přítomnost i budoucnost a všechny části země. V této velké společnosti poutníků kráčíme spolu s Kristem, jdeme s hvězdou, která osvětluje dějiny.

„Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem a klaněli se mu“ (Mt 2,11). Milí přátelé, to není vzdálený, dávno minulý příběh. To je přítomnost. Tady ve svaté Hostii je On před námi a mezi námi. Stejně jako tenkrát je tajemně obestřen svatým mlčením a – jako tenkrát – právě tak odkrývá pravou Boží tvář. On se kvůli nám stal zrnem, které padá do země, umírá a přináší plody až do konce světa (srv. Jan 12,24). On je přítomen, jako tenkrát v Betlémě. **Zve nás na vnitřní pouť, která se nazývá adorace. Vydejme se nyní na cestu na tuto pouť a prosme ho, aby nás vedl. Amen.**

Kolínské zmatení jazyků

Cesta na kolínský Weltjugendtag, neboli setkání mládeže se svatým Otcem, se začala 10. srpna ve čtvrtek v brněnské katedrále, kde biskup Cikrle požehnal všem účastníkům cesty na předprogram v některé německé diecézi. Z brněnské diecéze bylo celkem vypraveno šest autobusů. Jediný náš autobus (tedy olešnická, protivanovská a brněnská farnost Zábřdovice) směřoval do diecéze Augspurg, do městečka Bobingen. ...Přivítání v Bobingenu bylo velice milé. Místní kaplan Klaus, hnací motor všech událostí, zorganizoval se svými spolupracovníky bohatý program pro všechny, pro nás Čechy i pro Italy, které také přijala bobingenská farnost. Akce to byly skutečně různorodé, od modlitby Taize, po diskotékovou veselici. Navštívili jsme společně Dachau, nacistický “převýchovný” tábor a prošli si křížovou cestu krutosti a utrpení přímo na místě. Hned v zápětí jsme ve farnosti před kostelem zasadili dva stromy na znamení německočeského

a německoitalského přátelství a vzájemného porozumění. Své ruce k dílu nejvydatněji přiložili právě naši farní otcové. Myslím, že právě v duchu spolupráce, společné zábavy a vzájemného poznání se nesl celý náš čas v hostitelské farnosti. Bobingenští nás přijali velice vstřícně, takže jsme se mohli brzy cítit jako doma. Se svou německou precizní povahou by nás mnohdy byli schopni zaměstnávat celých dvacet čtyři hodin denně, jen abychom viděli a zažili co nejvíc. Společně s hostitelskými rodinami i italskými spoluhosty jsme se setkávali u společných jídel ve farním domě (v závěru pobytu místní ženy vařily pro více než sto padesát lidí!), i při oslavách místního svátku ve velkém Bierzeltu, pivním stanu. Tam jsme

o nedělním odpolední popili bavorské pivo z tupláků, ochutnali grilovaná kuřata a za zvuků dechovky a německé “Škoda lásky” si zatančili polku. Setkávali jsme se však i na bohoslužbách, občas připomínajících roztančené černošské gospelové mše, při kterých se dávali do pohybu i obvykle sedící lidé ze zadních řad a na kůru. Velké setkání pak se uskutečnilo v Augspurgu, kde jsme se na hlavním náměstí sešli se všemi ostatními, kteří přijeli na předprogram do této diecéze. Velké pódium bylo nejprve zahaleno kouřem z velké kadidelnice, to ke mši. Později se však naši kněží vmísili do davu, kadidlo vystřídal umělý kouř a chrámový sbor- rocková kapela.

Bobingenská zkušenost byla pro všechny příjemná. Každý z nás měl možnost nahlédnout velice zblízka do života německé společnosti a německé kultury. Ve změní několika jazyků se každý snažil lámat tu řeč, kterou znal, kdo mohl překládat, překládal. Místní lidé se svojí bodrou a přátelskou povahou se k nám chovali opravdu jako k členům rodiny. Pan farář Strossa jejich farnosti na závěr předal vzorek naší domácí slivovice i olešnických sýrů a pozval je na návštěvu k nám.

V pondělí 15. srpna jsme se rozloučili s rodinami i Bobingenem a přepravili se do Kolína nad Rýnem. Dosavadní pohodlí života v rodinách bylo pryč. Naším “hotelem” se staly čtyři školní třídy, naší postelí karimatka na linoleu, čtyři sprchy musely stačit pro asi tři stovky lidí. Přesto jsme se mohli

považovat za šťastlivce. Jednak proto, že velká část Čechů spala na zimním stadionu, na studeném betonu (naštěstí bez ledové plochy) a jednak proto, že naše škola byla blízko centra, kam se dalo dojít pěšky. A to byla nedocenitelná výhoda, neboť městská doprava zažívala kolaps několikrát denně a mnoho těch, kteří bydleli na periferii či dokonce dál od Kolína, muselo dennodenně trávit několik hodin přepravou a mačkanicemi v metru a vlacích. Doprava nebyla rozhodně jedinou komplikací, kterou nám Kolín připravil. Němečtí organizátoři světových dní mládeže se rozhodli (na rozdíl od svých italských kolegů v roce 2000) zajistit nám všem veškeré jídlo. Dodávky obědů a večeří, vydávaných v jeden termín v dávkách pro šest lidí dohromady, se však neuvěřitelně komplikovalo. Tři a půl

hodinové čekání ve stále houstnoucí frontě na oběd hned první den nám nestálo za to. Rozhodně jsme však netrpěli hladem, jak o tom přehnaně psaly některé německé noviny. Stále to ještě bylo mnoho ve srovnání se setkáním v roce 2000 v Itálii – tehdy se o naše žaludky nikdo nestaral. Přesto jsme se stále ptali, jak je možné, že věci tolik nefungují! Překvapovalo nás nakolik v kolínském setkání selhala pověstná německá preciznost a organizovanost. Je pravda, že Kolín nemohl pojmout bez problémů devět set tisíc lidí, přesto však počet účastníků byl znám předem a tedy očekáván. Občas docházelo k nepříjemným situacím, hlavně v přeplněných vlacích či při hromadném odchodu z Marienfeldu, které se nezdály být vůbec pod kontrolou a nebylo příjemné vidět sanitky blokováné v přehuštěném davu. Ale i tady jsem cítila ohleduplnost a vstřícnost mezi lidmi (samozřejmě v rámci možností), větší, než bych v té rostoucí nervozitě v jiných případech čekala.

Co nám však Kolín dal? Každý z nás se stal částí obrovského davu, složeného z mnoha různých národností z celého světa. Tento dav s jedním druhem batůžků na zádech se neustále přeléval kolínskými ulicemi, po schodech kolínské katedrály i jejím interiérem a nakonec se přesunul na Marienfeld a slavil s papežem sobotní vigílii a nedělní mši. Každá národnost se snažila mezi ostatními prosadit ať už zpěvem, skandováním, či kloboučky. Ale ačkoli jsme každý hovořil jinou řečí, bylo cítit, jak nás všechny spojuje stejná věc, stejné hodnoty.

I obyvatelé Kolína byli velmi vstřícní, pomáhali nám s orientací, když nás viděli tápat v mapě. Dokonce jsem slyšela o jedné paní, která ve svém domě ubytovala dvanáct Nigerijců a na otázku, jak to s nimi vypadá, s úsměvem konstatovala, že jsou kluci pořádní žrouti: dva z nich se prý doma dosud živí lovem v lese a tedy pro ně platí pravidlo, že pokud je co jíst, tak se jí – proto byla její lednička denně vysmýčená.

Zajímavá byla poslední zkušenost ze setkání s papežem. Někteří přišli přivítat papeže, přijíždějícího do města po Rýnu na začátku týdne. Všichni však přišli na Marienfeld, rozdělili se do jednotlivých sektorů a roztáhli své karimatky (jediný prostor, který si pro sebe mohl člověk vyhradit) na výhodných místech před velkými obrazovkami, aby dobře viděli, co se děje na “papežském kopečku”. Naše skupinka viděla a slyšela výborně. Pro papeže Benedikta XVI. byl Marienfeld jeho prvním setkáním s mládeží. Na obrazovkách byla patrná jeho lehká nejistota, co se ceremoniálu týče. Rozhodně nebyl ani tolik bezprostřední a otevřený velkému davu, jako byl jeho předchůdce (Jan Pavel II. v Římě 2000 ve svém papamobilu projel celé dvoumilionové shromáždění křížem krážem, Benedikt XVI. podnikl jen krátkou cestu). To však nemá vyznít jako negativní posudek jeho osobnosti. Naopak, velmi na nás zapůsobilo jeho vysoké vzdělání. Jen kázání přednesl v pěti řečech!

Sobotní vigílie proběhla za svitu svíček. Nedělní probuzení přineslo trochu zimy, několik setkání s myškami, které pod námi celou noc vytrvale šrabořily, i s některými známými (bylo-li vůbec možné se v tom nepřeborném množství nalézt). Po mši svaté pak rychlý oběd z konzervy a rychlá cesta do města k autobusu a domů. Velká únava byla vidět na všech a spánek po cestě příliš neobčerstvil. Ale hned druhý den, kousek od domova, už jsem slyšela od všech jen pozitivní reakce na celou dvoutýdenní výpravu. Tak ať to je to, co nás posiluje a zůstává v paměti.

Kateřina Čadková

Zpráva o nalezení kroniky

Jak je zřejmé právě z našeho Zpravodaje, existuje farní kronika, která obsahuje zápisy z let 1914 až 1949. S jejich přepisem vás postupně seznamujeme v rubrice Z farní kroniky. Po smrti p. Františka Kšici však zmizely zápisy dřívější (*rozuměj dřívější kronika*).

V tomto roce požádali pracovníci Státního okresního archivu Blansko, pobočka Boskovice (na základě dohody s Českou biskupskou konferencí), jednotlivé farnosti našeho děkanství, aby jim zpřístupnily své archivy. Jde o to, že odborná pracoviště mají lepší podmínky pro popis a uchovávání různých písemností, ke kterým má i po případném předání do státního archivu farnost i nadále volný přístup.

Při této příležitosti jsem archiváře oslovil a zeptal se, zda-li přece jen není naše „ztracená“ kronika u nich (na moji otázku, kterou jsem některým lidem položil ihned po svém nástupu, jsem totiž dostal odpověď, že sice různé písemnosti byly předány do Boskovic, ale kronika mezi nimi **určitě** nebyla). A nyní přichází krásné rozuzlení, které ukazuje, jak důležitá je vzdělanost. Paní magistra, které jsem otázku položil, se zase na oplátku zeptala mne, co za písemnosti mám přesně na mysli. Jak stará ta kronika má být. Když jsem jí řekl, že hledáme zápisy, které sahají až k době založení naší farnosti (což představuje druhou polovinu 14. století), byl jsem poučen, že tehdy se ještě kroniky nepsaly. Povinnost vést kroniku byla v naší diecézi zavedena až o čtyři sta let později. K mému překvapení mi oznámila, že pokud si dobře pamatuje, olešníční faráři

tuto povinnost plnili a jejich zápisy jsou uloženy v okresním archivu v Boskovicích. Což se poté také potvrdilo; předány archivu byly 14. 7. 1997. Zápisy ze života farnosti byly vedeny od roku 1788, a to pod názvem Protocollum (latinsky) a později Hausprotocoll (německy). Nejstarší zápisy, které máme k dispozici a poskytují vhled do života farnosti, pocházejí z roku 1665, a jsou vedeny jako Kniha účtů.

Skončím tím, čím jsem začal. Jak je zřejmé právě z této informace, nejstarší zápisy ze života farnosti jsou na světě. Je to radostná událost a přináší naději, že se budeme moci dotknout života našich předků. Nyní je před námi další krok. Je třeba získat odborníka, který latinské a německé texty přečte, přeloží a vytvoří na základě svých znalostí a získaných poznatků obraz farnosti, který bude co nejvíce odpovídat skutečnosti. I když ještě nevíme kdo to bude, můžeme se už nyní za něj modlit.

O. Roman Strossa, farář

§ Kapitoly z církevního práva

Církevní tresty

Církev má vrozené a vlastní právo trestat věřící, kteří spáchali zločin. Kanonické právo si samo stanovuje, co je zločinem. Tresty za spáchání zločinů odpovídají duchovnímu poslání církve. Jde především o situace, kdy je někomu bráněno v konání některých náboženských úkonů nebo o tresty pracovně-kázeňské. Církevní trestní právo je tedy značně odlišné od světského trestního práva. Výjimečně se některé skutky shodují (např. vražda, padělání listiny). Tresty dělíme na:

Tresty nápravné - nazývají se též léčebné, pachatele léčí tím, že ho omezují. Rozlišujeme tři nápravné tresty: **Exkomunikace** je odloučení věřícího od svátostného života církve, dokud se nenapraví. Exkomunikovaný nesmí udělovat svátosti ani svátostiny, nesmí přísluhovat při eucharistické hostině, nesmí přijímat svátosti, nesmí zastávat církevní úřady a služby. Může být přítomen na bohoslužbách, může přijímat svátostiny, může být svědkem při sňatku, může úředně hovořit se svým duchovním správcem. **Interdikt** je podobný exkomunikaci, ale je mírnější. Omezuje pachatele jen v některých oblastech, které jsou přesně určeny. Týká se vždy konkrétní osoby, nevztahuje se na území. **Suspenze** je trest, který postihuje pouze kleriky (osoby svěcené). Znamená pozastavení výkonu některých nebo všech funkcí, vyplývajících z moci svěcení a z moci řízení.

Tresty odčíňující - jsou tzv. tresty odvetné, např. zákaz nebo příkaz zdržovat se na určitém místě, odnětí úřadu, přeložení na jiný úřad, propuštění z duchovního stavu. **Napomenutí** - používá ordinář (církevní představený) vůči osobě, která je v blízké příležitosti dopustit se trestného činu, či vážně podezřelá za spáchání trestného činu. Jde o preventivní trestní opatření. **Trestní pokání** - ukládají představení svým podřízeným jako projev milosti v náhradu za trest nebo jako dodatek (zprísnění) trestu.

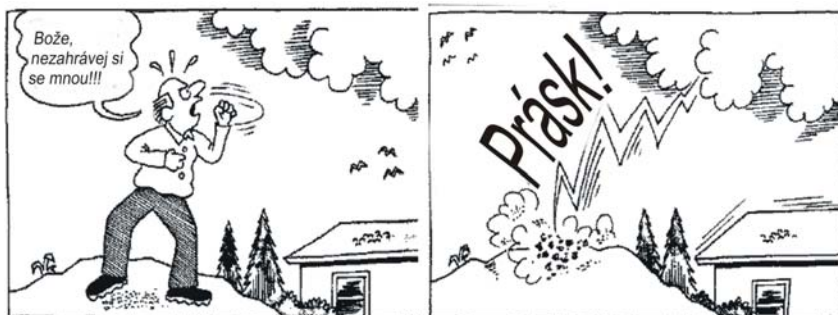
Zánik trestu - nejčastějším způsobem zániku trestu je jeho prominutí příslušnou autoritou. K prominutí může dojít, pokud příčina pominula, pachatel se napravil, odčinil škodu, přijal uložené pokání. Prominutí obzvlášť závažných činů je vyhrazeno Svatému stolci.

Mezi skutky označované za trestné činy patří (rozdělení skutků dle toho, proti čemu - komu směřují): **Proti náboženství a jednotě církve** - zaviněná apostaze (odpadlictví od víry), hereze (odchylky od oficiálního učení církve); výchova vlastních dětí v nekatolickém společenství; zneuctění proměněné Hostie; křivá přísaha; veřejné rouhání ad. **Proti církevní autoritě a svobodě církve** - fyzické násilí vůči papeži, biskupovi, duchovnímu, řeholníkovi; veřejné vzbuzování nenávisti vůči Apoštolskému stolci; účast v proticírkevním sdružení; překážení ve svobodné volbě církevních představených; znesvěcení kostela; přisvojení a zneužití církevního úřadu ad. **Ochrana svátostí** - imitace sloužení mše svaté nekňezem; imitace svátostné zpovědi nekňezem; jiné předstírání udělování svátostí; vysvěcení biskupa bez dovolení papeže; neoprávněné vykonávání kněžského úřadu; vyzrazení zpovědního tajemství apod. **Zločin falšování** - pomlouvačné obvinění někoho z trestného činu, či jiné narušení dobré pověsti jiného; vyhotovení padělané listiny, pozměnění listiny ad. **Proti zvláštním povinnostem** - pokus o uzavření manželství duchovním či řeholníkem; nedovolené obchodování ze strany duchovních či řeholníků; veřejný hřích duchovního proti šestému přikázání atd. **Proti životu a svobodě člověka** - vražda; potrat; únos nebo násilné zadržování někoho; zmrzačení jiné osoby nebo způsobení těžkého zranění.

Samočinné tresty - takové tresty jsou účinné od okamžiku spáchání, tedy po jejich spáchání následuje automaticky trest; nastávají je velmi zřídka (rozdíl od trestu uložených - účinné až od rozhodnutí, rozsudku). Některé samočinné tresty exkomunikace promíjí pouze Apoštolský stolec - zneuctění proměněné Hostie, násilí vůči papeži; svěcení biskupa bez papežského příkazu; přímé vyzrazení zpovědního tajemství. Některé může prominout biskup - zaviněná hereze; potrat.

(Pramen: Jiří Rajmund Tretera: Církevní právo, JK Praha 1993; Kodex kanonického práva, Zvon 1994)

Markéta Konečná

**„Hospodine, Bože můj, v tebe doufám, nedej, abych byl zahanben.“
(Ž 24, 2)**

Je přirozenou vlastností každého člověka, že chce být šťastný, spokojený a tělesně i duševně zdravý. Když nemáme potíže, tak jsme schopni plnit svoje poslání na místě, kde žijeme. Situace se však změní, když onemocníme. Dokud je člověk schopen dělat všechno, co dosud konal, lépe se vyrovnává s potížemi. Čím víc však přibývá bolestí a ubývá sil vyrovnávat se s tímto stavem, tím je všechno těžší. Lepe si poradí ten, kdo byl zvyklý se učit ovládat a přemáhat v době, kdy se mu ještě vedlo dobře, anebo ten, kdo si vždycky uměl najít správný přístup ke všem těžkostem a překonával je. Velmi těžko se s nemocí, která je těžká anebo dlouhá, vyrovnává mladý člověk, který měl velké plány a byl přesvědčen o své nezranitelnosti nebo jedinečnosti.

Snadněji se také člověk s nemocí vyrovnává v prostředí, na které je zvyklý a kde je spokojený; obtížnější je to, když musí jít do nemocnice. Najednou má málo soukromí, musí se podřídít pravidlům, která jsou mu cizí, a musí se podrobit se úkonům, které jsou mu nepříjemné anebo i bolestivé. Velmi obtížné je vyrovnat se s nečinností a omezením v pohybu. I po psychické stránce je člověk vystaven napětí, protože si uvědomuje, že je nahraditelný, protože všechno běží dál i bez jeho přítomnosti.

Všechny tyto vnější i vnitřní okolnosti vybízají člověka, aby se zamyslel nad sebou, nad smyslem svého života, nad tím, jak má nejlépe prožít přítomné chvíle, aby mu neuškodily, ale spíš prospěly.

Každá nemoc, kterou člověk prožije, na něj má vliv, a ten je tím hlubší a trvalejší, čím je nemoc delší a těžší a čím víc při ní člověk přemýšlí o sobě a smyslu bolesti a života. Když se člověk snaží pochopit smysl všeho, co prožívá, vždycky se najde někdo, kdo mu ukáže cestu k Bohu. Uvědomí si jeho vlastnosti, jeho vztah k lidem a současně i smysl všeho, co prožívá. Když je člověk věřící a podle víry žije, snadněji se se vším vyrovnává, a i když mu zůstanou pro budoucnost nějaká omezení, snáze se s nimi učí žít tak, aby nezatěžoval lidi ve svém okolí. Věřící člověk stále spoléhá na Boha a na jeho pomoc a má jistotu, že ho Bůh nikdy neopustí.

Není třeba mít strach z budoucnosti a z toho, co nás čeká, protože spoléháme na to, že Bůh svojí prozřetelností řídí celý náš život, a i když se dostaneme do svízelné situace, dá nám všechno, co budeme v té chvíli potřebovat.

Otec Josef Šik

Polovina prvňáků v náboženství

Ve farním zpravodaji občas přinášíme rozhovory se zajímavými lidmi z našeho okolí. Tentokrát jsme vymysleli anketu pro ty, ze kterých se osobnosti teprve stanou. Do lavic prvních tříd ZŠ v Olešnici letos usedlo dvaatřicet dětí a z toho třináct jich bylo hned na první hodině náboženství: z Crhova jeden, z Kněževsi jeden, ze Křtěnova jeden, z Olešnice devět, z Ústupa jeden. Deseti z nich jsme položili několik otázek ze školy i ze života. A k odpovědím jsme si neodpustili přidat kurzívou nějaký „dospělácký“ komentář.

První otázka samozřejmě zněla: Těšil(a) ses do školy?

Naprosto všichni odpověděli „ANO“. *To nás potěšilo a zároveň přimělo k přemýšlení – vydrží jim těšení i na příští rok?*

Na druhou otázku: Co se ti ve škole nejvíc líbí?

Dvakrát zazněla odpověď, že všechno, čtyřikrát se nejvíc líbila paní učitelka; pak také jednou noví kamarádi, lavice, tělocvična, přestávky a svačina. *Ještě že nikdo neuvedl konec školního roku, to bychom asi museli ke svačině přidat i nějaké mlsání, aby nám tam potomci vydrželi?*

Otázka třetí: Co bys chtěl(a) nejdřív a nejlíp umět?

Dva dotázaní nevěděli, dva by rádi uměli gymnastiku, jeden tělocvik, ostatní číst, psát a počítat. *Kdo ví, co budou v životě víc potřebovat?*

Otázka čtvrtá: S čím doma nejraději pomáháš mamince a tatínkovi?

Někdo uklízí nádobí z myčky, jiný pomáhá na zahradě, ostatní staví a opravují s tatínkem, umývají nádobí, jeden statečný každou sobotu umývá záchod a koupelnu, ostatní nejraději pomáhají s vařením a pečením. *Jé, kdyby tohle všechno dělalo každé dítě, rodiče by mohli mít prázdniny!*

Otázka pátá: Slyšel(a) jsi někdy slovo farnost a víš co to je?

Slovo farnost slyšeli všichni, ale sedm přesně nevědělo oč jde. Náзор těch, co odpověděli zní: „lidi, kteří chodí do kostela“, „kostel, fara, oltář“ a „že je tam Bůh a že ho lidi vnímají“. *Sáhněme si do svědomí – kdo z nás by hned teď uměl vysypat z rukávu přesnou odpověď?*

A otázka šestá, poslední: Co se ti líbí a co ne v naší farnosti? (- na tuhle otázku děti odpovídaly po vysvětlení co je to farnost) Pět dětí se ve farnosti líbí úplně všechno, dalším „katecheze“, „zájezdy a výlety“, „chození v kroji“ a dokonce jedno dítě „baví chodit do kostela“. Dětem se nelíbí „sedět v kostele“ a „lešení kolem kostela“. *K tomu lze dodat jedině – udělejme my dospělí svou vstřícnost, trpělivost a pravdivost všechno proto, aby pro děti chození do kostela i do školy nebyla otrava!*

Na otázky, které položila Jarmila Sobotková, odpovídali Katuška Adamcová, Eliška Kánská, Maruška Knotková, Adélka Mitánová, Štěpánek Nechuta, Lucka Neumannová, Markétka Novotná, Simonka Plchoutová, Simonka Ryzí a Zbyňd'a Sobotka. Tímto jim děkujeme za spolupráci.

Irena Kintrová

Stránka dětem

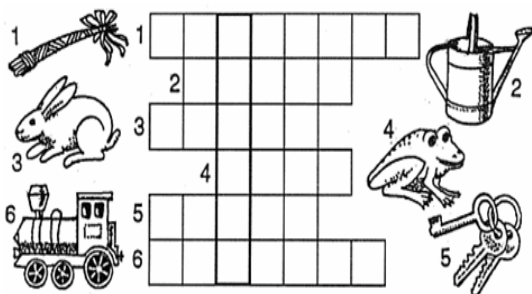
Milé děti,

v minulém čísle jsem vám zadala úkol na prázdniny. Moc se mi líbily vaše obrázky, na kterých jste měli namalovat, co vás o prázdninách zaujalo. Obrázek z prázdnin zdobí tuto stránku.

Pohodové luštění přeje

Děti, víte, kdo je v Bibli nazván nejtišším z lidí? (Odpověď naleznete v tajence.)

Malujeme.....

ÚKOL:

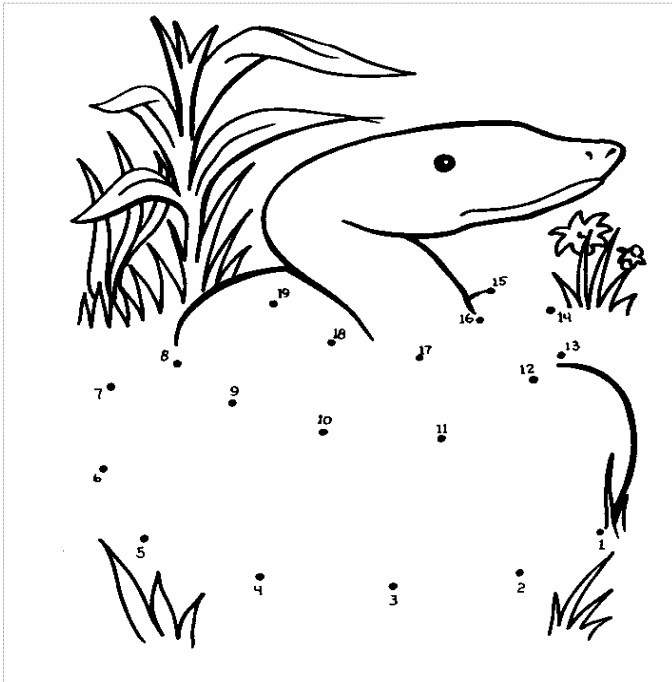
Vystříhnete si velký obrázek zvířátka na další straně, vymalujete ho, nalepíte na čtvrtku a přimalujete k němu buď místo, kde se v bibli toto zvířátko nacházelo, nebo osobu s kterou hovořilo. **Všechny obrázky, které vhodíte do krabice na stolku u bočního vchodu do kostela otisknu příště, tak se snažte!!!**

BOJÁCNÍ
FLEGMATIK
IDIOT
IVINO
KŮZLÁTKA
LÉČKA

NOKIA
POLÍT
RAGBY
STROJ
TÁBOR
TĚŽIT

UTKANÉ
VÝŘEZ

Najděte a vybarvěte cestu červíkům, aby se mohli setkat.

...pro mládež

O prázdninách jsem našla v krabici v našem kostele dopis, nebyl sice podepsaný, přesto ho níže otiskuji a žádosti vyhovuji. Už v minulých číslech jsem se dotazovala, zda mají mladí zájem o svoji stránku. Zatím se nikdo neozval, až nyní a prosba je vyslyšena... . Uvítám, když mi napíšete, co se vám na stránce líbí a co ne a které věci byste tu uvítali. A tak mě napadá úkol pro vás: co kdybyste vymysleli název této stránky, nějaký originální, stručný a poutavý zároveň?

Elvira

Hra na „KDO JSEM“ - hádejte!!!

1. Působím v době Starého, Nového zákona i dnes. Několikrát jsem uslyšel „Je psáno...“, vstoupil jsem pouze do jednoho z učedníků. Měl jsem podobu zvířete. (obrázek naleznete v tomto časopise)

2. V Novém zákoně nemluvím lidskou řečí. Nepatřím tomu, kdo mě potřebuje. Kráčím po pláštích. Mým společníkem je volek. Moje čelist posloužila Samsonovi jako zbraň.

3. Žil jsem nadvakrát. Jméno městečka, kde jsem žil, začíná na „B“. Mám dva sourozence. Ježíš kvůli mně plakal a

Oblíbená hra - SUDOKU

1. úkol - méně náročný

4				5	3			
		2	6			4		
	8				7		9	
					1	9	2	
1	3		7		6		4	5
	7	8	4					
	9		5				3	
		3			2	7		
			3	8				4

2. úkol - složitější

			8					2
7	6	2			1	5	4	9
	4							
			7	3			9	
2		6	5		9	3		4
	9			4	6			
							1	
8	2	7	1			9	5	3
5						8		

ZNÁTE HANTEC (brněnská hantýrka)?

Poznáte, která je to část Janova evangelia: Víte co je zákon

3 Doklapala k Šéfovi sajtna s jakosi koc schválnosti?

4 a hlásí: „Šéfe, tudletu fuchtlu jsme lapli, Když má včela

jak kysala s cizím konopkem. alergii na pyl.

5 Od Mojžiša máme gebír ju umlátit šutrama.

Co ty na to?“

6 Splichtili na něj flignu, aby ho mohli nabonzovat.

Šéf si čupl a čmrdlíkal do písku.

7 Když do něj furt vandrovali, hólkl na ně:

„Kdo seš čistě, migni ju grimlem!“

8 A zase si čupl a čmrdlíkal.

9 Celá sajtna se zdekovala a pila pali.

10 Šéf nasílil na koc: „Kde só všeci, kocóre? Žádné tě neo-

demlel?“

11 „Ani rana, Šéfe,“ hlásí koc.

Správná řešení a odpovědi mi pošlete na mail spolecnoucestou@email.cz nebo házejte do krabice u bočního vchodu kostela. Napište mi, pokud neznáte pravidla hry SUDOKU nebo měli zájem vědět více o této hře (finty, návody, informace o soutěžích on-line), odepiši vám nebo přistě se budu této hře více věnovat.

SLAVOŇOV 2005

Tak se nám to letos zase poštěstilo. Poslední červnový víkend jsme strávili společně s několika dalšími olešnickými rodinami ve Slavoňově. Po loňské zkušenosti jsme se tam moc těšili, a tak jsme někteří vyrazili již ve čtvrtek odpoledne, abychom si kraje pod Orlickými horami užili co nejvíce. A pobyt to byl skutečně požehnaný.

Tak za prvé: počasí nám vyšlo naprosto výtečně a umožnilo nám i koupel v říční vodě. A to je, myslím si, vzhledem k průběhu letošního léta, skutečnost hodná obdivu. Za druhé: našlapali jsme i s dětmi pěknou řádku kilometrů na čerstvém vzduchu a aktivně si tak odpočinuli. Někteří dokonce podlehli kouzlu Adršpašských skal a vyzkoušeli si na vlastní kůži skalní lezení. Za třetí: vychutnali jsme si krásu zdejší přírody a znovu si uvědomili Stvořitelův smysl pro krásu. Za čtvrté: byli jsme spolu. S lidmi, se kterými si rozumíme, které máme rádi a naše přátelství tak bylo utuženo. Za páté: společně jsme nejen putovali a jedli, ale také se modlili a přebývali s Bohem. Za šesté: stále tu výborně vaří a veškerá péče, které se nám dostalo, byla nadstandardní. A tak bych mohl pokračovat.

Zdejší kraj nás přivítal zralými výbornými třešněmi, stejně jako loni. Na první pohled se zdálo, jako bychom pokračovali tam, kde jsme loni skončili. V pátek jsme se vypravili na Broumovsko, abychom se po strastiplné cestě přes ucpaný Náchod a objíždnou trasu u Hronova, kochali kamennou krásou Teplicko adršpašských skal. Vzhledem ke znalostem místních poměrů jsme ušetřili na parkovném a vstupném a do areálu skalních měst jsme se dostali po nezaplatněné turistické cestě. Za ušetřené peníze jsme využili služeb Českých drah včetně neodmyslitelného zpoždění vlakového spoje na závěr expedice.

Cestou jsme na bezpečných lodích překonali vody adršpašského jezírka a potom zase po svých i bažinatou Vlčí rokli. Teplické skalní město jsme si vzhledem k časové tísní nechali až na příště. Výše uvedený zpožděný vlakový spoj přijel až po výhružkách, kdy nám k opuštění prostoru železniční zastávky zbývalo posledních několik vteřin.

Po večeri jsme společně prožili improvizovanou bohoslužbu slova a po usnutí dětí jsme si my, dospělí, ještě dlouho povídali.

Sobota byla ve znamení Pekla. Tak se totiž jmenuje údolí řeky Metuje, která se zde divoce klikatí mezi Náchodem a Novým Městem nad Metují. Údolí je charakteristické vysokými strmými zalesněnými stráněmi a mnoha nádhernými scenériemi s řekou. Na jednom takovém místě, u Černého víru, jsme se dokonce v řece vykoupli. Při soutoku Metuje a říčky s pozoruhodným názvem Olešenka je výletní místo s restaurací, v jejíž blízkosti jsme poobědvali. Pak jsme pokračovali proti proudu Olešenky směrem k Orlickým horám až pod Nový Hrádek. Na Holubím palouku jsme se opět osvěžili koupelí. Cesta se nám pak však zdála poněkud zdlouhavou a namáhavou. Proto jsme někteří vynechali plánovanou návštěvu poutního místa v Rokoli a se zbídačelými dětmi spěchali do příjemné náruče Mariiny zahrady. Tak se jmenuje dům, který patří Schönstattskému hnutí a který nám během pobytu skýtal útočiště.

Po večeri zmožené děti opět ožily a nebyly k uspaní. Navzdory této okolnosti se nám opět podařilo prožít pěkný společný večer.

V neděli ráno nás čekala poslední společná snídáně a pak balení a loučení. Někteří z nás už totiž po mši svaté odjížděli. Mši svatou jsme slavili ve společenství slavoňovských farníků v jejich nádherném dřevěném kostelíku zasvěceném Janu Křtiteli.

No zkrátka, bylo nám moc fajn. Díky Bohu a všem. Doufám, že za rok zase někam společně vyrazíme.

Josef Kánský

Tábor „RUDÍKOV 2005“ - třikrát jinak

táborník „Začátečník“

První den prázdnin jsme jeli na týdenní tábor. Kluci spali v hangáru a holky na faře. Hráli jsme tam spoustu her a cílem bylo zachránit rádce Mojmira, kterého proklela královna Sofira, a nakonec se nám to podařilo.

Jitka Sedláková

táborník „Mazák“

Již mnoho let je v naší farnosti pořádán letní tábor. Jezdilo se na různá místa, ale posledních několik let jsme byli uchvázeni malebností louky mezi lesy nedaleko Bohousové. Bydleli jsme ve stanech, umývali jsme se v řece... no prostě nádhera. Ale letos se přihlásilo mnoho mladších táborníků, proto bylo nutné schovat se pod střechu. Nakonec jsme zvolili faru Rudíkov, kde nás s nesmírnou srdečností přijal místní duchovní správce, rodák z Kněževse, P. Václav Knotek.

Školní rok nám skončil ve čtvrtek a hned v pátek ráno jsme autobusem (někteří autem) vyrazili do Bystřice nad Pernštejnem a odtud vlakem do Rudíkova. Po příchodu na faru nás uvítal otec Václav. Rázem to začalo. Holky se ubytovávaly a pomáhaly v kuchyni. Kluci připravovali místo pro stan, který pak postavili. Všichni byli rozděleni do skupinek, vymysleli si názvy a pokřiky; dostali pestrobarevné batikované šátky.

Hned večer se děti dozvěděly, jaký příběh je bude provázet celým táborem. Starý kronikář jim totiž pověděl, že je to právě pět set let, co byl zaklet rádce Mojmír a jeho duše může být při tomto výročí osvobozena. Pokud mu ale nikdo nepomůže, mohou se dít hrozné věci. Další den přicestoval tajný americký agent, který zjišťoval informace o prokletém a přislíbil pomoc.

Při všemožných hrách získávaly jednotlivé družinky „Černé koruny“ a stříbrné kameny. Jednoho rána přijela do Rudíkova delegace až z Pákistánu. Tito muslimové, kteří strašně křičeli a pořád se hádali, chtěli prodat zaklínadlo, které bylo nutné k vysvobození Mojmíra. Po dlouhé době a neustálém handrkování nakonec zboží prodali – s Pákistánci se špatně domlouvá. K vysvobození Mojmíra potřebovala také každá skupinka získat klíč. Agent zjistil, že již neexistují, ale dá se koupit forma, s jejíž pomocí je kovář může odlít. Družinky ji tedy odkoupily za stříbrné kameny od Pákistánky jménem Alčazíra a kovář Slavomír jim odlil klíče.

Navečer se všichni vydali k Mojmírovu hrobu. Zde zástupci skupinek položili klíče. přečetli zaklínadlo. Rána. Barevný dým. A pak se konečně, k hrůze všech přítomných, objevil on – sám duch Mojmíra! Naštěstí nám neublížil, ale všem děkoval za vysvobození. Že konečně po pěti letech bude mít klid. Vše říkal dutým hlasem (jakoby ze záhrobí). Domluvil, začal se vzdalovat, hluk a kouř sílil... Až byl konečně ten klid.

Po celý tábor se hrály všemožné hry - střídavě přemýšlecí a pohybové. Velký úspěch měly právě ty nejjednodušší, kde si všichni užili spoustu zábavy. A jako každoročně se nezapomnělo ani na noční akce. Kdo chtěl, mohl získávat bobříky – například strachu, mlčení atd. Každý se také dozvěděl něco nového k přemýšlení o sobě, o druhých i o Pánu Bohu při „témátkách“. Zde se děti rozdělily podle věku, a pak s nimi vedoucí mluvili o různých tématech, která byla nejdříve nastíněna ve scénce nebo vyprávěném příběhu.

Ale u všeho se nemusela zapojovat šedá kůra mozková. Například jednoho odpoledne si mohly družinky nakoupit za stříbrné kameny v místním obchodě (skutečně za stříbrné kameny!). To bylo radosti, když táborníci zjistili, že vedoucí nemlžili a že skutečně oblázky v samoobsluze berou! Všichni „mojmírovci“ nám udělali nesmírnou radost, protože byli prozíraví a neutratili všechny prostředky, které měli. Později se jim skutečně hodily při nákupu formy na klíče.

Co se týče jídla, tak jsme se měli lépe než na služební cestě. Vařila paní Valachová, v půli ji vystřídala paní Knotková.

Nakonec každý táborník dostal stejný cínový klíč, jaký byl potřeba k vysvobození Mojžíře. S otcem Václavem jsme se rozloučili při mši svaté a vyrazili vlakem do Nedvědice, kde již na všechny čekali rodiče.

A co závěrem? Především poděkování. Díky otci Knotkovi, že nás celých devět dní snášel na faře i s obrovským řevem a nepořádkem, který jsme s sebou přivezli. Díky kuchařkám i oběma řidičům za zásobování. Díky všem vedoucím, především Alče, Jožinovi a Mildovi, pro které nebylo jednoduché přijet. Největší poděkování patří ale všem dětem, které jely a které vytvořily úžasnou partu!!!

Kája Adamec

hlavní vedoucí „Vyslouzilec“

Milí farníci,

předpokládám že o letošním farním táboře si přečtete od někoho jiného, a proto se nebudu příliš rozepisovat. Pro jistotu ale uvedu nejdůležitější skutečnosti:

- a) Mojžíř, poddaný krále Kruhma, zradil svoje království a následkem prokletí se jeho duši po smrti nedostalo pokoje
- b) To se událo v roce 1505 nedaleko dnešního Rudíkova
- c) Možnost něco s tím udělat byla až po 500 letech
- d) Olešnická chaloupka se uskutečnila v Rudíkově
- e) Konkrétně v roce 2005
- f) Pro osvobození duše Mojžíře bylo potřeba nalézt kletbu, získat tři klíče a splnit zkoušku síly, moudrosti a víry
- g) Děti z olešnického tábora získaly kletbu, tři klíče, splnily tři zkoušky

$a + b + c + d + e + f + g =$
Mojžířova duše došla klidu

A nyní druhá, ještě důležitější část. Děkuji, Slávku Knotku, za tvoji chuť vrhnout se do táborové činnosti, za tvoji činorodost, vnášení nových nápadů a za spolehlivost, na které lze stavět. Díky, Jendo Novotný, za Tvoji každoroční ochotu vzít si na tábor dovolenou a vnášet do táborového ruchu klid, rozvážnost a moudrost. A také za všechno to formální okolo tábora. Díky, Mildo Kováři, (alias agente FBI Roberte Watsone (nebo Petře Rychlý?)) za super celotáborovku (to je prostě základ) a témátka – obojí byl obrovský vklad. Díky, Vít'o Plíhale, za ochotu pustit se opět do spousty her a situací. Díky, Petro Bílková, za velké přípravy před táborem, rukodělné aktivity, zvládnutí obtížných situací. Díky, Kájo Adamců, za velkou pomoc i v malých věcech, bez kterých nic většího není. Díky, Alčo Soukalová, za ochotu podílet se na olešnickém táboře, za vnášení spousty zajímavých námětů, obětavou práci. Honzo Novotný, díky za to, co všechno jsi „oddřel“, i to je moc potřeba.

Obrovské díky obětavým a trpělivým kuchařkám Janě Valachové a paní Knotkové za královská jídla. I já jsem přibral.

A díky moc Vašku Knotku, faráři v Rudíkově, který jsi nás na faře nejen strpěl, ale také nás podporoval a zapojil se do našeho „dovádění“. Díky za Tvůj čas, lidskost a shovívavost.

A také díky vám všem, co jste se za nás modlili, a také nám jakkoli pomohli.

Jožin Soukal

Pout'ový táborák

Jak už se stalo tradicí, navečer po pouti v Olešnici se koná táborák v Kněževsi. Bohužel v minulých letech táborák nebyl, ale letos se tuhle tradici naštěstí povedlo obnovit. Ale začněme od začátku.

Nejprve se začala nacvičovat pohádka Žabka carevna. Scházeli jsme se každý den u Bílků na zahradě a po zkoušce jsme si šli zahrát oblíbený baseball. Potom začala Jája Sobotková nacvičovat s dětmi z prvního stupně zbrusu moderní pohádku na staré téma Perníková paneloupka. No a ještě bylo potřeba domluvit výletisko v Kněževsi, jídlo, pití, dřevo, nachystat lavičky, ozvučení... Vydali jsme se proto přímo do místa činu, do Kněževse. Zajeli jsme ke Knotkům a se Slávkem jsme domluvili výletisko. Před odjezdem jsme se u Knotků posilnili a Kájovi ošetřili „následky cyklistické nehody“. Slávek potom zařídil jídlo a bečku sodovky s chmelem. Tímto bych mu chtěl ještě jednou moc poděkovat. Táborák potřeboval ozvučit a s tím nám, jako každým rokem, pomohl Pavel Horáček.

Čas běžel při nacvičování i zařizování jako voda a herecké výkony všech se den ode dne lepšily neuvěřitelným tempem. „Vychytávali“ jsme scénáře, domlouvaly se různé věci. My větší jsme vymýšleli písničky a efekty, které by se hodily, a udělali jsme revoluci v tom, že jsme napsali slova k jedné písničce a náš pohádkový car alias Kája to nazpíval.

V pátek před poutí jsme s Knotkovými zašli do lesa na dřevo (zbylo ještě na příští rok) a na pruty na opékání a nachystali jsme lavičky. Obě skupiny udělaly generální zkoušku pohádek a doladily mezery. Zvukový mistr si vyzkoušel aparaturu a zvukové efekty.

Nastal den „D“, neděle 7. 8. Od rána každý z nás myslel jenom na pohádku. Někteří jsme byli na mši svaté s olešnickým rodákem P. Ladislavem Tichým, učitelem na Olomouckém semináři. Během dne si ještě někdo doplnil divadelní kostým či rekvizitu. A po požehnání jsme se vydali směr Kněževs. Nachystali jsme aparaturu, doladili rekvizity (někdo nepoznal žabí kůži a nevědomky ji vyhodil a málem jsme ji nenašli) a tréma se, s každým přichozím člověkem, zvětšovala a zvětšovala. Zejména u těch, co hráli poprvé. A už to vypuklo. Slova

se ujal olešnický pan farář Roman Strossa, který na úvod pronesl několik vět. A po něm přišla na řadu první pohádka Perníková paneloupka. Trvala zhruba půl hodiny a herci v ní podali nečekaně velmi dobré výkony. Tato pohádka se líbila všem, ale především hercům druhé pohádky natolik, že se zapomněli převléct na svoje představení. Druhá pohádka Žabka carevna trvala zhruba hodinu. Bylo v ní hodně hudby což, doufám, není špatné. Obě pohádky jsou díky panu mistru kameramanovi Ryzímu natočeny.

Po pohádkách byl (konečně) zapálen oheň. Kdo chtěl, tak si opekl velmi dobrý párek a napil se sodovky (jak tomu bylo v reklamě na táborák ve druhé pohádce). Ale hodně lidí bohužel odešlo hned po pohádce. Při táboráku hrála neustále nějaká hudba. Nikdo, kdo tam zůstal, se nenudil. Abychom neporušili zákon o rušení nočního klidu, uklidili jsme před desátou hodinou aparaturu, uhasili oheň a vydali se do svých domovů. Ostatní „úklidové práce“ proběhly v pondělí odpoledne.

Dá-li Pán Bůh, tak příští rok bychom chtěli udělat pestřejší program, ale nechte se překvapit.

Zveme Vás na pouťový táborák v roce 2006.

Jan Novotný ml.

Slavnost na Podhrázském mlýně

- tato pamětní deska, byla slavnostně posvěcena za velké účasti lidí v sobotu před olešnickou poutí ve Křténově na hřišti. V neděli 21. srpna odpoledne křténovský starosta pan Miroslav Doskočil za účasti pana faráře a několika desítek lidí odhalil desku na Podhrázském mlýně - rodišti obou bratrů. Ten, kdo 21. 8. přijel na „Podhrází“, určitě nelitoval. I když počasí neustále strašilo deštěm, panovala zde velice přátelská atmosféra. Nynější majitel mlýna, pan Kříž, dokonce umožnil každému, kdo měl zájem, prohlídku celého stavení. Prohlédnout si mlýnici se zachovalým zařízením, kde se před padesáti lety mlelo obilí, bylo určitě zajímavé.

A co vy, kteří jste to „prošvihli“? Nevěšte hlavu. Udělejte si podzimní procházku na „Podhrází“, prohlédněte si pamětní desku a nezapomeňte se zastavit u nově opraveného kříže a přečíst si nádherný verš, který je na něm vytesán a jehož autorem je P. Emanuel Tocháček.

Jarmila Sobotková

Na Velehrad!

Letos jsme se zúčastnili již páté pěší pouti na Velehrad. Této pouti patří již tradičně předposlední týden prázdnin. Poutníci procházeli Olešnicí a my jsme se k nim připojili.

Když jsme šli z Letovic do Boskovic přes rozestavěnou silnici, narazili jsme na sedící stavební dělníky, kteří na nás překvapeně zírali. Opravdivé procesí s křížkem určitě viděli poprvé v životě.

Když se trochu vzpamatovali, začali řvát na řidiče parních válců aby nás zajeli, a hrozně sprostě nám při tom nadávali. Nakonec jsme ty parní válce i to nadávání nějak přežili. Ostatní lidé nás ale většinou viděli rádi. Zvláště ti, co nás měli na nocleh v Boskovicích, Ruprechtově, Milonicích a Buchlovicích, tam na nás byli velice hodní.

Akorát je škoda, že ve Sloupě už není P. František Kozár, čímž jsme přišli o jednu akční promluvu. Na Velehrad nás došlo celkem přes šest set poutníků. Mši svatou měl otec arcibiskup Jan Graubner. Po ní ti z nás, kteří šli na Velehrad

již potřetí, byli čestně zapsáni do knihy Poutnického bratrstva s právem nosit velký poutní kříž, který také dostali. Velice se mi líbila poutní kapela, která šla ve Znojemském proudu, a jejich písnička „Boží oko všechno vidí, Boha nikdo neošidí“ s nezávislým popěvkem „Dunda, Dunda, Dunda“ (To je celý text.)

Pokud se chcete, jak říká P. Peňáz, také modlit nohama, můžete s námi příští rok také vyrazit.

Tereзка Novotná

Rok farnosti-Žďár nad Sázavou 2005

Dne 3. září 2005 jsme se zúčastnili diecézní pouti rodin a farností ve Žďáře nad Sázavou. Na tomto zájezdě jsme s dětmi byli již podruhé. Letos nás překvapila nízká obsazenost autobusu.

Celodenní pouť začínala Pontifikální mší svatou, kterou celebroidl otec biskup Vojtěch Cikrle. Počasí nám přálo a myslím si, že se vydařilo celé setkání rodin.

Organizátoři mysleli s programem na všechny věkové kategorie, takže si každý mohl vybrat činnost dle svých zájmů. Pro malé děti bylo připraveno více atrakcí (mě děsně zajímá jaký atrakce, aby mě to nalákalo příští rok k účasti?) než v minulém roce

a ani jsme vše nestihli.

Setkali jsme se zde s rodinami s podobným zaměřením a s podobnými starostmi i radostmi, i když jsme se sešli z různých koutů diecéze, mohli jsme se navzájem seznámit a povzbudit. Závěrečná modlitba a požehnání nás provázely cestou domů a doufáme, že nejen tam, a protože se nám setkání líbilo, rádi se ho zúčastníme i příští rok. Pojeďte s námi!

Magda Plchoutová

12. letecký den CIAF 2005

Pan farář nám ministrantům nabídl výlet na letecký den do Brna. Domluvilo se nás osm a v sobotu po mši svaté jsme vyrazili. Jeli jsme dvěma auty, řízení se ujal pan farář a pan Sobotka. Zaparkovali jsme na parkovišti na starém letišti, odkud nás odvezla kyvadlová doprava až na letiště v Tuřanech.

Než začala letecká přehlídka, prohlédli jsme si vystavenou vojenskou bojovou techniku, vrtulníky a letadla, u některých se dalo nahlédnout i dovnitř. Je zajímavé, že do všech letadel byl vstup zdarma, jen v ruském letadle se za prohlídku platilo. Ještě zajímavější je, že někteří z nás si toho ani nevšimli, prošli bez placení a navíc bez čekání ve frontě (ta byla všude). Prohlédli jsme si i nové bojové letouny Armády ČR Jas 39C Gripen a všechny možné ostatní. Také jsme sledovali zajímavý program, ve kterém se představily letecko-akrobatické skupiny z celé Evropy. Nejvíce nás zaujala ruská skupina Striži (česky to znamená Rorýsi), létající na letounech MiG 29 a legendární práškovací letadlo „Čmelák“.

Domů jsme se vrátili až kolem šesté hodiny večer a některé maminky nechápaly, jak nás to mohlo tak dlouho bavit. My jsme se ale vůbec nenudili.

Vojta N. a F. Vojta ml.

Zprávy z ekonomické farní rady

Oprava kostela sv. Vavřince

Znovu využíváme možnosti prostřednictvím této Společné cesty informovat vás čtenáře o průběhu oprav našeho kostela. Možná by bylo vhodnější, aby to udělal někdo jaksi povolanejší. Někdo, kdo je takřkajíc v první linii, kdo se prací aktivně zúčastňuje. Jistě víte o někom takovém, na koho byste se mohli obrátit, a víme, že postup díla sami se zájmem sledujete. Přijměte tedy, prosím, tuto informaci jako vnímání věci z pohledu Ekonomické farní rady.

Je skutečně pozoruhodné, jak nám náš dobrý Bůh v tomto díle žehná. Samozřejmě, že se vyskytnou drobné komplikace, ale opravy se již viditelně blíží k závěru. Průběh léta, který se možná většinou z nás, řečeno slovy klasika, zdál poněkud nešťastným, byl velmi šťastným pro provádění omítek. Ty nebyly při zrání zatěžovány nadměrným žářem a vlhčí vzduch jim, věříme, byl ku prospěchu. Slunečné dny začátku září je zase patřičně vysušily, aby na ně mohly být naneseny fasádní nátěry. A tak by se možná dalo pokračovat.

Veškeré práce na opravách fasád, včetně jejich potřebného otlučení, vyspravení, úprav podkladů a provedení sanačních omítek na spodních částech pláště kostela, jsou hotovy a v současné době probíhá provádění nátěrů.

Hotová jsou samozřejmě již také opatření pro statické zajištění poruch pláště a opravy ozdobných prvků. Veškeré neplánované problémy, které se ostatně vyskytují při každé stavbě, byly vždy všemi zainteresovanými stranami řešeny s ohledem na kvalitu celého díla.

Potěšitelný je rovněž fakt, že se mezi námi našli ti, kteří byli ochotni konkrétně fyzicky při práci pomoci. Jim patří za nás všechny upřímný dík. Nejen, že nezištně odvedli práci ocenitelnou finančně, ale zejména dali opravám „duši farnosti“. Pracovali dobře a zodpovědně jako na svém.

V současné době už není možné provádět tak rozsáhlou opravu svépomocí. Možná se dokonce na první pohled může zdát, že laik při takové práci jen překáží. Opak je pravdou a je pro nás velkou radostí, že nasazením jednotlivců byla naše farnost znovu svědectvím světu o naší lásce k Bohu a o zodpovědnosti za věci veřejné. To už se totiž v naší společnosti moc nenosí. Samozřejmě, že všichni nemohou a někteří ani nechťejí pomáhat. Tak to ale vždy více či méně bylo, je a asi i bude.

A na závěr ještě pár čísel. Z 900 000,- Kč obdržené dotace zbývá na fakturách uhradit 147 820,- Kč. K 31.7. byly vzniklé vícepráce ohodnoceny na 62 450,- Kč a méněpráce, tedy pomoc farníků, na 47 550,- Kč. To znamená, že práci vás, kteří jste se na opravě podíleli, je navýšení oproti původnímu rozpočtu v současnosti pouze 14 900,- Kč. Pozor, čísla ještě nejsou konečná.

Práce budou pokračovat opravou otvorových prvků, tzn. oken a dveří a provedením větracího systému při severní straně kostela financovaného z prostředků města Olešnice.

Věříme, že opravy kostela brzy s vydatnou Boží pomocí skončí a že se společně budeme těšit z toho, že náš dům Boží bude ještě důstojnějším a krásnějším místem setkávání lidí s Bohem a že významných způsobem zkrášlí celé Olešnické náměstí.

Příležitostí ke společnému slavnostnímu zakončení opravy a poděkování Bohu i všem, kdo se na opravách jakkoliv podíleli, bude plánovaný farní den. Ten se uskuteční o Slavnosti Ježíše Krista Krále 20. listopadu 2005. Podrobnosti najdete v samostatném článku.

Za EFR ing. L. Čadková a ing. J. Kánský

Oznámení

Na konec liturgického roku, na slavnost Krista Krále, je naplánováno setkání farnosti - Farní den. Zváni jsou všichni farníci - od nejmladšího po nejstaršího. Začátek a průběh setkání bude ještě upřesněn. Na co se můžete určitě těšit ?

Slovem i obrazem vás seznámíme s životem naší farnosti v tomto roce. Slavnostně zakončíme opravu vnějšku kostela a společně vykoučíme na vnitřní pouť, ke které nás pozval papež Benedikt XVI. U skleničky vína a nějaké té dobroty se můžeme vzájemně potkat, popovídat si, pozdravit se a vyměnit si své názory. Doufáme, že naše pozvání neodmítnou ani vzácní hosté.

Přijďte a uvidíte sami !

Organizátoři

Příprava na přijetí svätosti biřmování

V sobotu 1. 10. 2005 v 18.00 hodin zahájíme v kostele sv. Vavřince mši svatou přípravu na přijetí svätosti biřmování pro zájemce z naší farnosti.

Příprava bude trvat dva roky a bude rozdělena do dvou částí. První, trvající jeden rok, bude koncipována jako volnější setkání jedenkrát měsíčně a jejím vedením pověřil pan farář nás. Druhý rok pak bude ve znamení intenzivnější přípravy, kterou povede pan farář.

Příprava na biřmování je určena všem, kteří mají zájem přijmout „pečeť Ducha Svatého“ a dovršili dvanáctý rok života.

K čemu vlastně biřmování je? Mohli bychom citovat katechismus a říct, že je to jedna z tzv. iniciačních svätostí, které křesťana uvádějí do života víry a církve. Je úzce spjatá s působením Ducha Svatého, jedná se o jakési zpřítomnění Letnic v životě křesťana a přijetí darů Ducha Svatého.

Jak jsme se ale shodli s panem farářem, půjde nám o víc než případné zájemce vybavit množstvím informací. Byli bychom moc rádi, kdyby se nám společně podařilo setkat se se skutečně živým Bohem, který se projevuje v našich životech a také s Církví, kterou ustanovil. Církev není jen farnost, jak jsme zvyklí ji vnímat z našeho prostředí, a může se stát, že společně objevíme možná i její skrytou či radostnější nebo otevřenější tvář.

Jestli tedy cítíte, že už vám nestačí jenom jakási dětská víra, že se chcete pokusit nalézt odpovědi na své otázky týkající se Boha a Církve, že chcete trochu vykouknout z naší farnosti ven a udělat ve své víře nějaký krok, nebo prostě zjistit, jak svoji víru prožívají jiní, a hledat ve společenství Božího lidu svoje vlastní místo, zkuste se přihlásit. Přihláška je na stolku s časopisy v kostele.

Věříme, že s Boží pomocí se nám společně podaří prožít to zvláštní zažehnání Duchem a zúročit ho ve svém životě s Bohem i s lidmi.

Manželé Markéta a Josef Kánští

Nejvyšší představený Bratrstva sv. Pia X. na audienci u Svatého otce 29.8.2005

Benedikt XVI. přijal nejvyššího představeného Bratrstva sv. Pia X., biskupa Bernarda Fellaye. K audienci došlo na jeho osobní žádost. Svatého otce doprovázel předseda Papežské komise „Ecclesia Dei“, kardinál Darío Castrillón Hoyos. Jak uvedl vatikánský tiskový mluvčí „setkání proběhlo v atmosféře lásky k církvi a touhy po dosažení plné jednoty. Navzdory vědomí existujících obtíží, byla projevena vůle pokračovat postupně a v příhodném časovém horizontu“ – čteme v prohlášení Joaquína Navarro Vallse.

Bratrstvo svatého Pia X. založil před 35-ti lety arcibiskup Marcel Lefebvre. Odmítl některé reformy II. Vatikánského koncilu zejména rozhodnutí v otázkách ekumenismu a mezináboženského dialogu nebo sloužení liturgie v národních jazycích. Roku 1988 udělil Lefebvre bez souhlasu Svatého Stolce biskupské svěcení čtyřem kněžím, včetně současného představeného bratrstva sv. Pia X. V důsledku jeho rozhodnutí uvrhl Vatikán exkomunikaci na arcibiskupa Lefebvra i na jím vysvěcené biskupy. Téhož roku Jan Pavel II. ustanovil komisi „Ecclesia Dei“ s cílem hledat cesty k sjednocení tradicionalistů s Petrovým Nástupcem. Jejím členem byl také kardinál Joseph Ratzinger. Roku 2002 Svatý Stolec vytvořil personální administraturu sv. Jana Maria Vianney v Brazílii, díky které řada tamních příznivců latinské liturgie navázala plnou jednotu s Římem.

Překlad Johana Bronková Česká sekce RV

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince byli pokřtěni :
dne 17.7.2005 Jan a Miroslav Hauptovi
nar. 26.11.2004 v Boskovicích
dne 28.8.2005 Amálie Lánská
nar. 5.4.2005 v Boskovicích

Na poslední cestě jsme vprovodili :

21.7. 2005 paní Helenu Palečkovou, nar. 14.4.1932
30.7.2005 pana Františka Fadrného, nar. 18.10.1941
16.8. 2005 paní Ludmilu Dvořáčkovou, nar. 6.1.1922
4.9.2005 pana Josefa Stejskala, nar. 16.3.1942
14.9. 2005 paní Marii Hukovou, nar. 8.9.1939

Rozvrh hodin náboženství ve školním roce 2005/06

Prázdniny:

ROZVRH HODIN

	třída	vyučující	po	út	st	čt	pá
Státní svátek - 28.9. středa	1	P. Roman Strossa, farář		11.35			
	2	Ing. Iva Novotná			11.35		
<i>Podzimní prázdniny</i> 26. - 27.10. středa, čtvrtek	3	Ing. Marie Adamcová		11.35			
	4	P. Roman Strossa, farář				12.45 <i>Není možný zástup</i>	
Státní svátek - 28.10. pátek Státní svátek - 17.11. čtvrtek	5	P. Roman Strossa, farář		12.45			
	6	Ing. Marie Adamcová				12.45	
<i>Vánoční prázdniny</i> 23.12. Pátek - 2.1. pondělí	7	Ing. Marie Plíhalová					11.35
	8	P. Roman Strossa, farář					12.45
Jednodenní pololetní prázdniny - 3.2. pátek	9	P. Roman Strossa, farář				6.45	

Jarní prázdniny
6.2. - 12.2.

Adresy a telefonní čísla vyučujících:

P. Roman Strossa, Nám. Míru 86, tel. 516 463 117, fara.olesnice@tiscali.cz

Ing. Marie Adamcová, Hliníky 323, Olešnice, tel. 516 463 704

Ing. Iva Novotná, Křtěnovská 161, Olešnice, tel.. 516 463 769

Ing. Marie Plíhalová, Rovečinská 13, Olešnice, tf. 516 463 465

Velikonoční prázdniny
13.4. čtvrtek - 14.4. pátek

Hlavní prázdniny
1.7. sobota - 1.9. pátek

SPOLEČNOU CESTOU Zpravodaj farnosti Olešnice

Příspěvky:

Máte-li možnost, dávejte nám svoje příspěvky v elektronické podobě na disketě nebo e-mailem na adresu: fara.olesnice@tiscali.cz. Velmi nám to usnadní práci. Jinak můžete přinášet příspěvky do časopisu na papíře přímo otci Romanovi na faru. Vyzýváme i starší farníky aby se s námi podělili o své životní zkušenosti, vzpomínky a podobně.

Vydává redakční rada římsko-katolické farnosti Olešnice.

Kontakt: tel. 516 463 117, e-mail: fara.olesnice@tiscali.cz,

Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.